

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 4

Unitatea copiilor lui Dumnezeu

Păzirea, respectiv reabilitarea fiecăruia în parte în lumea aceasta

Familia lui Dumnezeu alcătuiește în mod necesar o unitate; căci fiecare membru al ei posedă aceeași natură și aceeași viață divină. Și ea constituie nu numai o unitate; Domnul Isus voia ca această unitate să fie prezentată și văzută în această lume! Înainte de plecarea Sa la Tatăl Îl auzim cerând cu ardoare: «Și nu cer numai pentru aceștia, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor; pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.» (Ioan 17,20.21) Această rugăciune a fost ascultată. Citim despre primele zile ale Bisericii lui Hristos după revărsarea Duhului Sfânt: «Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet.» (Faptele Apostolilor 4,32). Și în legătură cu această prezentare minunată a unității familiei lui Dumnezeu apostolii au depus cu mare putere mărturie despre învierea Domnului Isus. Lumea a fost convinsă prin această mărturie puternică, că Hristos, pe care ei L-au lepădat și L-au omorât, a fost trimis de Dumnezeu, și că Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a înălțat la dreapta Sa.

Pe cât de minunată și de puternică era această prezentare a unității familiei lui Dumnezeu, din păcate ea a dispărut curând dinaintea ochilor lumii, urmare necredincioșiei oamenilor, și niciodată ea nu va mai fi văzută din nou în acest veac rău. Însă mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că unitatea însăși nu a fost distrusă; căci credințioșia lui Dumnezeu este mai mare decât necredințioșia omului, și puterea și tăria Lui este mai mare decât viclenia și răutatea lui Satan. Familia lui Dumnezeu este și rămâne un întreg unitar; și chiar dacă Dumnezeu lasă decăderea exterioară să-și continue cursul în ceea ce privește prezentarea unității, pentru ochii Săi și pentru inima Sa continuă să existe ceea ce El a făcut; toți copiii Lui sunt înaintea Lui un tot unitar, sunt o familie. În privința aceasta fiecare credincios este nu numai îndreptățit, ci și obligat să recunoască acest adevăr prețios și să țină cu tărie la el, că familia lui Dumnezeu este un întreg de nedespărțit, veșnic, și constituie o unitate indisolubilă. Inimile copiilor lui Dumnezeu ar trebui să nu se miște în nici un cer mai restrâns, decât inima Tatălui Însuși. Așa scrie Ioan: «*Oricine Îl iubește pe Cel care a născut, îl iubește și pe cel născut din El.*» Imediat însă el ocrotește sfințenia acestei dragoste și adaugă, pentru ca să nu se nască vreo neînțelegere: «*Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.*» (1 Ioan 5,1-2)

În timp deci ce auzim și cu bucurie trebuie să mărturisim că toți cei care sunt scumpi inimii Tatălui ca și copii preaiubiți ai Săi, și pe baza relației noastre intime comune și veșnice cu Dumnezeu trebuie să ne fie și nouă scumpi, totuși noi nu avem voie să uităm, că Tatăl Însuși trebuie să aibă locul întâi în inimile noastre; și că dragostea adevărată, dumnezeiască, față de copiii Săi se poate face cunoscut liber și nestingherit în măsura în care suntem ascultători de aceste cuvinte sfinte ale lui Dumnezeu. Dragoste față de toți credincioșii trebuie să se găsească totdeauna în inimile noastre; aceasta este o obligație dumnezeiască; însă unde și cum să dăm expresie acestei dragoste, aceasta trebuie permanent să se facă potrivit cu Dumnezeu; aceasta înseamnă potrivit cu Cuvântul Său sfânt și cu voia Sa sfântă.

Familia lui Dumnezeu este deci un întreg; și inima noastră trebuie totdeauna să recunoască unitatea ei. Totodată știm că această familie minunată și mare, așa cum ne arată apostolul Ioan, se clasifică în trei trepte spirituale diferite. Însă această împărțire se referă exclusiv la starea și progresul practic al vieții spirituale a sufletului. Așa după cum copiii unei familii pământești,

care totuși constituie un întreg și toți stau în absolut aceeași relație cu tatăl, au diferite vârste și prin aceasta au atins diferite trepte de creștere și cunoaștere, tot așa este și cu familia lui Dumnezeu. În ea se găsesc, așa cum ne spune Ioan, atât «*părinți*» și «*tineri*» cât și «*copilași*». Pe credincioși în totalitatea lor Ioan îi numește «*copii*», și «*copiii mei*» (1 Ioan 2,1.12.28; 3,7 și alte locuri). Prin adresarea «*copii*» apostolul se îndreaptă deci spre toți credincioșii în general, în timp ce prin «*copilași*» se adresează numai unei categorii deosebite, celei mai tinere dintre cele trei clase sau trepte de vârstă ale credincioșilor. Această diferențiere este demnă de luat în seamă cu privire la înțelegerea întregii scrisori. Înainte ca Ioan să se adreseze în mod deosebit fiecărei grupe de copii ai lui Dumnezeu, el adresează mai întâi cuvintele lui tuturor și spune care este partea comună tuturor: «*Vă scriu copiilor, pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.*» (1 Ioan 2,12) Deci toți copiii lui Dumnezeu, părinții, tinerii și copilașii, au iertarea păcatelor (citește și Efeseni 1,7) și stau în binecuvântata cunoaștere a acestei iertări. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște nimic cu privire la un credincios care ar fi în nesiguranță cu privire la iertarea păcatelor lui și la filiațiunea lui. Potrivit gândurilor și intențiilor lui Dumnezeu fiecare copil al lui Dumnezeu se bucură de iertarea păcatelor sale și Duhul lucrează în inima lui strigarea minunată către Dumnezeu: «*Ava, Tată!*» Baza, pe care fiecare credincios a primit această binecuvântare nespuse de mare, este Numele scump al Domnului Isus, valoarea Persoanei Sale și a lucrării Sale înaintea lui Dumnezeu. Iertarea de care avem parte este dumnezeiască și veșnică; ea este dumnezeiască în caracterul ei, prin aceea că se bazează pe moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu; ea este veșnică în existența ei, prin aceea că jertfa adusă la cruce a avut loc o dată pentru totdeauna, are valabilitate veșnică. Da, tot așa de prețioasă este și rămâne veșnic valoarea sângelui lui Isus Hristos. – Dacă vreunul din cititorii noștri va mărturisi: convingerea mea până astăzi nu a fost așa, că iertarea păcatelor mele este desăvârșit de dumnezeiască și veșnică, atunci să cerceteze Sfânta Scriptură și să vadă dacă aceasta nu este atestată în Cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă acestea sunt gândurile lui Dumnezeu, așa cum ne spune El, că El nu vrea să Își mai aducă aminte de păcatele noastre (Evrei 10,17), atunci ar trebui ca gândurile Sale minunate să devină și gândurile noastre. Adevărata credință constă în aceea, că noi ne însușim gândurile lui Dumnezeu și noi ne plecăm înaintea mărturiilor și a cuvintelor Sale sfinte. Acolo găsim odihnă și pace. Atunci nu ne vom mai odihni în gândurile și simțirile noastre șovăielnice și inducătoare în rătăcire, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu, care nu înșală, și pe voia Sa. În felul acesta credincioșii se pot bucura de însemnătatea deplină și de mesajul apostolului: «*păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.*»

În privința aceasta cineva ar putea să obiecteze: „Noi păcătuim în fiecare zi din nou!” În privința aceasta răspundem mai întâi, că pentru un creștin născut din nou nu mai există o necesitate să păcătuiască, așa cum este cazul la copiii lumii; el nu mai este sub autoritatea lui Satan și sub puterea păcatului. De aceea el nu trebuie să păcătuiască. Pentru credincios Dumnezeu a îndepărtat judiciar pe omul cel vechi (natura păcătoasă, veche, din el), și anume în moartea lui Hristos. Așa citim în Romani 6,6, că «*omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El.*» Credinciosul poartă deci carnea cu sine ca fiind răstignită «*împreună cu patimile și cu poftetele ei.*» (Galateni 5,24) Însă înainte de toate Dumnezeu a dat credinciosului viața nouă și Duhul Sfânt, așa că el se poate socoti «*mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu*» (Romani 6,11). Și Dumnezeu strigă tuturor credincioșilor: «*umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftetele cărnii*» (Galateni 5,16). Așa scrie și Ioan: «*Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți*» (1 Ioan 2,1). Dar deoarece el știe că credinciosul, cu toate că el nu este constrâns să păcătuiască și deseori este atenționat «*să nu păcătuiască*», însă «*greșește de multe ori*», așa cum scrie Iacov, el adaugă: «*dacă cineva a păcătuie, avem la Tatăl un Mijlocitor (Apărător)*¹, pe Isus

¹ Lucrarea de apărător a Domnului se deosebește clar în Scriptură de lucrarea Sa de Mare Preot. Lucrarea de apărător are a face cu greșelile, cu păcatele credinciosului după întoarcerea lui la Dumnezeu, respectiv cu reabilitarea lui din acestea, în timp ce slujba de Mare Preot are a face cu păstrarea relațiilor în care sângele lui Hristos a adus pe credincios la Dumnezeu și cu păzirea lui de a nu greși și a nu păcătui, precum și oferirea de

Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre.» (1 Ioan 2,1-2) Aici auzim ce măsuri a luat Dumnezeu, Tatăl, pentru noi, ca să ne lase să înaintăm, pe noi copiii Lui preaiubiți, în pace printr-o lume rea, necurată. Considerăm că este bine și în interesul unor cititori ai noștri să rămânem o clipă la slujba importantă a Domnului de restaurare alor Săi. Când un copil al lui Dumnezeu a alunecat și a căzut, din cauza aceasta în ochii Tatălui el nu este alungat din poziția lui de copil, dar părtașia lui practică cu Tatăl este întreruptă. Cât de serios este acest lucru! Dacă Domnul Isus, care la cruce a devenit ispășire pentru păcatele noastre, și care acum stă ca Cel drept la Tatăl ca Apărător al nostru, nu S-ar ruga pentru noi și nu ne-ar reprezenta, atunci după căderea noastră am rămâne prăbușiți și tot mai mult ne vom îndepărta de Tatăl. Nu ar fi nici o speranță de reabilitare și vindecare! Însă în legătură cu rugăciunea de mijlocire și activitatea Domnului Isus, Duhul Sfânt acopere credinciosului greșeala sa; El îl face să se plece înaintea Feței lui Dumnezeu cu adevărată judecată de sine, cu durere și căință, și îl face să-și mărturisească deschis și fără rezerve vina; și apostolul ne spune: *«Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.»* (1 Ioan 1,9) Duhul lui Dumnezeu ne arată prin Cuvântul Său mizeria și o îndepărtează; El descopere și curăță; El acopere și vindecă. Vedem aceasta de exemplu la Petru, când după căderea sa Domnul vorbește cu el cuvinte serioase, dar binecuvântate, curățitoare și aducătoare de vindecare. Și când Cuvântul lui Dumnezeu Și-a făcut efectul în felul acesta, atunci sufletul savurează din nou apropierea și părtașia prețioasă cu Tatăl și cu dragostea Sa rămasă neschimbată.

Dar dacă credinciosul nu se lasă chemat înapoi, nu vrea să se întoarcă de pe drumul său rău sau de la un păcat, atunci Dumnezeu în guvernarea Sa va veni cu disciplinarea, ca să-l smerească și să-l facă să se judece singur și să mărturisească. Dumnezeu este sfânt și ne strigă: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!»*

Deci refacerea și curățirea unui suflet mântuit de *«orice întinare a cărnii și a duhului»* este necesară ori de câte ori o astfel de întinare a avut loc. Ele nu are loc prin sânge, ci, ca urmare a activității îndurătoare a Domnului Isus, Apărătorul nostru, care dă naștere în suflet la un sentiment sincer și o mărturisire sinceră a vinei, prin apă, aceasta înseamnă prin Cuvântul lui Dumnezeu aplicat în puterea Duhului Sfânt la inima și conștiința credinciosului. Aici nu este vorba de împăcarea și îndreptățirea unui păcătos vinovat, pierdut (aceasta are loc prin sânge), ci este vorba mai degrabă de aducerea unui suflet deja mântuit înapoi la părtașia cu Dumnezeu, Tatăl, și în savurarea acesteia. El, pe când era încă aici pe pământ, a dat ucenicilor Săi în spălarea picioarelor un tablou frumos al activității Sale ca Apărător acolo sus la Tatăl, pe care Domnul Isus o practică acum în cer pentru ai Săi. (Ioan 13) Însemnătatea acesteia au înțeles-o ucenicii abia mai târziu prin învățătura dată de Duhul Sfânt. Să ținem și noi seama de aceasta, căci Duhul Sfânt Și-a făcut locuință în noi. Mulți creștini văd în spălarea picioarelor numai o dovadă a smereniei mari a Domnului și Mântuitorului nostru. Dar în spălarea picioarelor este mult mai mult decât numai un act și o dovadă de smerenie. De aceea Domnul spune lui Petru: *«Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceea»*, și: *«Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine»*. (Ioan 13,7,8) Că Domnul a acționat aici cu smerenie mare, făcând slujba unui sclav, aceasta a văzut Petru imediat, nu abia *«după aceea»*, și tocmai de aceea nu a vrut să lase să i se spele picioarele. Dar atunci Petru nu ar fi avut nici o parte cu Domnul? Cum se înțelege aceasta?

Apostolul Petru era întors la Dumnezeu și mântuit; el s-a recunoscut înaintea Domnului ca păcătos pierdut (Luca 5,8), și el a găsit în El, în Fiul lui Dumnezeu, viața veșnică. (Ioan

mângâiere și compasiune în ispitele și în slăbiciunile sale. Ambele activități ca Mare Preot la Dumnezeu pentru noi, pelerinii și răscumpărații, într-un pustiu plin de încercări și greutăți și ca Apărător la Tatăl pentru noi, copiii lui Dumnezeu, aflați într-o lume păcătoasă necurată, le exercită acum Domnul Isus în cer pentru noi; ambele sunt valabile exclusiv pentru ai Săi și sunt practicate până în clipa când Domnul ne va răpi din toate suferințele și din toate pericolele pustiuului acesta și lumii acesteia și ne va duce la Dumnezeu în Casa Tatălui. Acolo nu vom mai avea nevoie de slujba Sa plină de har ca Mare Preot milos și Apărător (Mijlocitor).

6,47.68.69) Deci El avea parte în Domnul. Însă Petru, ca toți noii născuți, cu toată dragostea sinceră pentru Domnul, posedă puțină cunoaștere de sine și drept urmare o mai mare încredere în sine. Domnul a văzut mai dinainte ce se va întâmpla cu Petru, și El S-a rugat pentru el; dar El nu S-a rugat ca Petru să nu fie «cernut», căci cazul dureros a fost cu regret necesar pentru apostol, ci ca el să fie binecuvântat prin aceasta și să nu piară din cauza aceasta. (Luca 22,31-34) Domnul a spus totodată lui Petru cât de adânc va cădea el și l-a atenționat; dar zadarnic. Petru a adormit după aceea, când el trebuia «să vegheze și să se roage»; și apoi a tăgăduit de trei ori pe Domnul său preaiubit. (Luca 22,39-46.54-62) Ce trist și umilitor! Dar nu trebuia Petru acum să fie din nou mântuit și născut din nou? Nu. Domnul spune: «Cine s-a scaldat (sau: s-a spălat complet) nu are nevoie decât să i se spele picioarele, pentru că este în totul curat.» (Ioan 13,10) Deci nu o înnoită naștere din nou și nu o împăcare prin sânge sunt necesare după căderea și păcătuirea unui credincios, ci folosirea apei, aceasta înseamnă folosirea Cuvântului lui Dumnezeu pentru picioarele sale, adică aplicarea Lui la umblarea sa pentru restaurarea inimii în părtășia fericită cu Domnul în prezența luminoasă a Tatălui; căci El spune: «Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine». Credinciosul trebuie să savureze și va savura acum din nou împreună cu Domnul Isus partea minunată, inexprimabil de binecuvântată, să se odihnească la inima de Tată a lui Dumnezeu și să savureze cu bucurie deplină dragostea Tatălui. Domnul Isus exercită acum din cer această slujbă binecuvântată de apărător și de spălare a picioarelor spre binecuvântarea alor Săi, pe care El îi iubește așa de mult, pentru ca ei să călătorească mereu cu inima fericită și să poată glorifica pe Dumnezeu Tatăl. Mulțumiri fie aduse Lui, că El nu obosește în această slujbă!

Cine dintre credincioși gândește, în opoziție cu aceste adevăruri mari, că el trebuie zilnic să-și spele greșelile în sângele lui Hristos, sau să se apropie mereu ca un păcătos sărman, acela nu cunoaște poziția lui desăvârșită, minunată, în Hristos, și pierde binecuvântări și mângâieri mari; și ceea ce este important, el dezonorează pe Dumnezeu, totodată dăunează jertfei deplin valabile a lui Hristos și mântuirii veșnice desăvârșite în Hristos, și astfel întristează pe Duhul Sfânt. Folosirea și stropirea sângelui lui Hristos asupra sufletului are loc o singură dată; ele nu se repetă. Toți cei care au fost împăcați odată cu Dumnezeu prin acest sânge nu mai stau înaintea lui Dumnezeu ca păcătoși, ci ca unii care au fost îndreptățiți. Ei „*au fost păcătoși*” (Romani 5,8). În ceea ce privește poziția lor, ei sunt «*desăvârșiți pentru totdeauna*» (Evrei 10,14) și acum ei sunt făcuți tot mai mult, practic, potriviți vocii lui Dumnezeu, prin Cuvântul adevărului, probabil și prin disciplinarea și educarea din partea lui Dumnezeu. (Ioan 17,16.17; Evrei 12,10.11) Dar salvarea lor și fundamentul, pe care ei stau, nu au nevoie de înnoire, ele își păstrează pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu valoarea lor nemăsurabilă, neschimbabilă. Noi, după ce am fost împăcați cu Dumnezeu, vom prețui tot mai bine valoarea sângelui lui Hristos, dar ea ne este socotită nouă de către Dumnezeu începând din clipa când noi prin credință ne-am sprijinit și ne-am bazat pe ea înaintea lui Dumnezeu. De aceea nu mai este posibilă o a doua aplicare a sângelui lui Hristos la noi. Așa după cum Moise trebuia să lovească numai o singură dată stânca și apoi trebuia numai să vorbească cu ea, tot așa Hristos, Stânca noastră (1 Corinteni 10,4), a fost lovit o singură dată pentru noi, numai o singură dată a curs sângele Său pentru noi și am fost curățiți prin El, am fost «*împăcați*» și «*apropiați*» de Dumnezeu (citește Evrei 9,12; 10,22 și Efeseni 2,13); de acum încolo noi, ca unii care suntem salvați și împăcați cu El, Cel care acum domnește la dreapta lui Dumnezeu și se roagă pentru noi (Romani 8,34), ar trebui să vorbim totdeauna cu El.

Într-un capitol anterior am vorbit deja despre cele trei lucruri: nașterea din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu, împăcarea prin sângele lui Hristos și pecetluirea cu Duhul Sfânt. Fiecare din aceste acțiuni sunt unice, își păstrează valabilitatea pentru totdeauna și de aceea niciodată nu se repetă. Desigur sufletul pe drumul credințioșiei va cunoaște tot mai mult însemnătatea, puterea și binecuvântarea acestor trei lucruri și va învăța să le prețuiască tot mai mult, și va lăuda pe deplin pe Dumnezeu prin cuvânt și umblare pentru acestea, dar, așa cum am spus, sufletul este numai o

singură dată născut din nou, este curățit și împăcat numai o singură dată prin sângele lui Hristos, și este pecetluit numai o singură dată pentru veșnicie cu Duhul Sfânt; și acestea rămân.

Dar ceea ce continuă, așa după cum am văzut, să rămână necesară este lucrarea Domnului pentru noi la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, ca Mijlocitor credincios, ca să ne conducă din nou la curățire și reabilitare atunci când noi în lumea aceasta rea, necurată, am greșit în gândire, în vorbire și lucrare, și prin aceasta am pierdut părtășia practică cu Tatăl și cu Fiul. Ce dragoste, ce credincioșie care se preocupă așa de neconținut cu preaiubiții, cu toți membrii întregii familii a lui Dumnezeu, cu copilașii, cu tinerii și părinții, până când toți vor fi în Casa Tatălui! Cu adevărat, *«fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt.»* (Ioan 13,1) Fie ca noi, ca și copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu, care am fost răscumpărați și salvați cu un preț mare și acum avem parte zilnic de activitatea zilnică a lui Isus ca Mare Preot plin de har și Mijlocitor credincios, să fim treji, credincioși și mulțumitori. Da, cititor scump, împreună răscumpărat, să fim *«imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și să umblăm în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.»* (Efeseni 5,1.2).